

Bir Özveri Öyküsü

– Gülalkan · 29 Ocak 2013

Çocuk yaşlarda genelde, anne baba emir ve arzuları doğrultusunda gençlik yaşlarına gelinir. Ebeveyn kararlarına, ahlak-namus, çevre baskısı örf ve ananeler etkin olur.

Meslek edinmede ve eş seçiminde bile aynı etkinlik görülür. Büyüklerin iyi niyetinden şüphe etmemek lazım zira evlatlarının toplum içinde ahlaklı, başarılı ve mutlu bireyler olmalarını arzu eder anne-babalar...

Kendileri de örnek olarak öğretmişlerdir çocuklarına iyi insanlar olmaları gerektiğini. Onlara göre iyi insan, ideal insandır.

İyi insan yetiştirmişlerdir, fedakar, özverili ve herkesin yardımına koşan... Anne-baba için övünç kaynağıdır evlatları...

Evladın şikayeti var mıdır? Zannetmem. Çünkü başka bir yaşam tarzı tanımayan evlat mutludur.

Daha az gücü olanlara koşturmaktadır maddi ve manevi olarak. Kendisine empoze edilen inançlara göre "sevaptır" yaptıkları ve karşılık beklemez.

Toplumun bölünmez parçası olunca insan ister istemez ilişkiler olumlu ve olumsuz yönlerde seyrini alacaktır. Olumluluklar mutlu ederken olumsuzluklar düşünmeye yönlendirecektir "ben nerelerde hata yapmaktayım" diye...

Kaynağına indikçe görmektedir ki, vaktiyle iyi niyetli bir hareket bugünkü olumsuzluğa sebep olmuştur. Şöyle etrafımıza baktığımızda çok sayıda örneklerini görmek mümkün.

İşte bir öykü:

Henüz emekli olmamıştım, bulunduğum şehirde dalga dalga konuşulan olayın kahramanı bizzat bankamız müşterilerinden olan salih bey...

Salih bey şehre uzak dağ köylerinde doğmuş, babası bir kazada anası da hastalıktan ölünce küçücük yaşta kimsesiz kalmış.

Köyde eşini miras kavgalarına kurban eden Gülsüm kadın eşinin sağlığında "ana" olamamış. Bizim yörelerde ikinci evliliklere sıcak bakılmaz. Kadıncağız yetim Salih'i sahiplenir. Bakar büyütür ve eğitimini sağlar.

Zengin değildir, biraz bağ-bahçe ile bir kaç baş koyun-keçi. Kendisi çalışır ürünün fazlasını ilçeye götürür satar ve okuldaki Salih'ine harçlık için. Yaptığı tarhana ve salçayı, kışlık kurutulmuş sebzeleri de paraya çevirir Salih okusun öğretmen olsun diye.

Öğretmen okulundan mezun olunca Salih, Gülsüm kadın rahatlar. Eli ekmek tuttu Salih'imini diye mevlüt bile okutmuş duyduğumuza göre.

Salih bey bankamıza tasarruf hesabı açmaya geldiğinde, yüz metre yakındaki Cumhuriyet ilkokulunda Müdüdü. Saçları kırçillaşmış, boyuna göre kilolu ve efendi görünümündü.

Buraya kadar sıradan bir öykü gibi ama bundan sonrası sıradışı...

Köyünde yoksulluklar içinde yaşlanıp hastalıklarla boğuşmaya başlayan Gülsüm kadın tedavi için vilayet

merkezine gelir.

Yıllardan sonra Salih'ini görmek ister. Gerçek anası olmasa da "analık duyguları" ile özlemiştir oğlunu. Sora sora Mekke bulunur derler ya, bulmuş Salih beyin Cumhuriyet ilkokulunu.

Müdüriyet odasının yarı açık kapısından heyecanla dalmış içeriye:

-Salih'im, Salih'im diye...

Odada o sırada toplantı halinde oldukları dört veliyi fark etmez, kimbilir belki de yol-yöntem bilmiyordu kadıncağız. Ne de olsa dağ köylerinde geçmişti hayatı.

Müdür şaşırır, asabileşir ve:

-Tanımıyorum ben bu kadını, deli mi ne!

Diyerek hizmetliye:

-Dışarı atın bu kadını!

Diye emir verir ve okulun bahçe kapısının dışına kadar çıkarılmasını seyreder.

Yaşlı ve hasta olan Gülsüm kadının ağlaya ağlaya oradan uzaklaştığını görenler var.

Duyduğumuzda inanamadık, ihtimal vermedik ama ne yazık ki gerçekmiş. İçimiz acıdı, özümüz yaralandı. Bu olaydan sonra bir veya iki sene geçmişti ki Salih beyin felç olduğunu işittik. Uzun süre tedavi oldu ve bir gün bankaya geldi hesabından para çekmek için.

Tanınmaz haldeydi, sağ omzu düşmüş, sol eliyle üzerindeki paltoyu dengede tutmaya çalışıyordu. Yüzü ve ağzı kaymıştı. Akmakta olan tükrüğünü mendille sık sık siliyordu ve konuşması net değildi. İşini tamamladık, imza atamıyordu sol eliyle.

Karaladı bir kaç çizgi ama biz yetinmedik ve parmak izini aldık Salih beyin.

Bir okul müdürü parmak basarak parasını çekebildi bankadan...

İbretlik bir durum. Herkes kadının evlatlığı tarafından kovdurulmasını ve ayıpladı olayları kadının âhının geçtiği yönünde yorumladı.

Şimdi yazan olarak ben, okuyan olarak sizler birlikte düşünelim:

Kadın yıllar evvel küçük Salih'i sahiplenmeseydi, okutup öğretmen olmasını sağlamasaydı son yaşadığı "kovulma olayı" yaşanacak mıydı? Hayır!

Yarı aç yarı tok yaşamış köyünde, yamalı giymiş kadın, yıllarca yoksulluğuna bakmadan yaptığı özveri insanlık adına dillerden dillere övgüyle konuşulmuştu. Bu fedakarlığı, bu özveriyi yapmasaydı, bu acı sahneyi yaşamayacaktı.

İyilik yapmıştı karşılık beklemezsiniz. Beklediği belki bir bardak çay ile bir kaç tatlı sözdü, o kadar!...

Şimdi düşünüyorum da Gülsüm kadının yerine ben olsaydım, ilerde böyle bir olay ihtimalini göze alırdım o kimsesizi sahiplenir ve topluma kazandırırdım.

"Beni kovdurursa kovdursun, önemli değil" diyerek.

"Balık bilmezse bilmesin, halik bilir nasıl olsa" ...

Bazıları derler ki, "çok iyi olmayın, üzülen siz olursunuz"... Doğrudur, iyilik yapanlar genelde kötülük bulurlar, üzümler ve mağdur olurlar...

Tabiat kaidesi gibidir bu durum! Ama, unutulmamalıdır ki, İlâhi adalet de yerini bulur her halûkarda...

Selam ve saygılarıyla...

Yurdagül Alkan.